

Premis i reconeixements a *Wonder*

Número 1 en vendes segons el *New York Times*

Entre els 100 títols més venuts segons l' *USA Today*

Èxit de vendes segons *Indie*

Èxit de vendes segons *Publishers Weekly*

Un dels millors 100 llibres juvenils de tots els temps
segons la revista *Time*.

Millor llibre infantil segons el *Washington Post*

Un dels 10 millors llibres de l'any segons la revista *Parents*

Un dels 10 millors llibres segons *Shelf Awareness*

Títol de Llibre Destacat segons el *New York Times Book Review*

Llibre destacat pel Backseat Book Club Pick

Un dels 10 millors llibres infantils segons *Entertainment Weekly*

Millor llibre de l'any segons *Publishers Weekly*

Millor llibre de l'any segons *School Library Journal*

Millor llibre de l'any segons *Kirkus Reviews*

Elegit pels editors a *Booklist*

Guanyadora del premi de lectura en veu alta E.B. White

Llibre infantil destacat segons l'ALA-ALSC

Millor llibre infantil de l'any segons Bank Street

Llibre elegit pels mestres a IRA-CBC

Llibre per llegir i compartir segons la New York Public Library

Guanyadora del premi Christopher

«Una història preciosa i divertida –i que de vegades et fa plorar a llàgrima viva– sobre una transformació silenciosa.»

The Wall Street Journal

«Una novel·la espurnejant que es llegeix d'una tirada i que és plena de personatges que et vénen ganes d'animar.»

Entertainment Weekly

«Deliciosa i memorable.»

The New York Times Book Review

«*Wonder* és el millor llibre infantil de l'any.»

Slate.com

«És en els grans temes on realment brilla Palacio. Aquest llibre explora d'una manera extraordinària la naturalesa de l'amistat, la tenacitat, la por i, sobretot, l'amabilitat.»

The Huffington Post

«La sensació editorial de l'any serà cortesia de Palacio i està destinada a seguir el camí d'*El curios incident del gos a mitjanit* de Mark Haddon, com a mínim.»

The Times

«Increïblement captivadora, brutal i brillant.»

The Observer

«Sembra el caos emocional... Per acabar amb la resolució ferma de ser més bona persona. ¿Què més se li pot demanar a un llibre?»

The Independent

«És aquesta enganyosa simplicitat i aquesta honestedat el que fa que *Wonder* sigui tan inoblidable. No hi ha ni un sol personatge que no sembli real i ben traçat, i tan i tan humà... És un llibre preciós.»

Christopher Paul Curtis,
guardonat amb el premi Newbery amb *Bud, no Buddy*.

«*Wonder* és sobretot... una meravella. Està ben escrit, enganxa, i és tan divertit de llegir que les pàgines passen gairebé soles. Però, per si no n'hi hagués prou, *Wonder* t'arriba al cor d'una manera vitalista i absolutament inesperada, i converteix l'August Pullman en un personatge que el lector no oblidarà mai. Feu-me cas i llegiu aquest llibre: farà que la vostra vida sigui millor.»

Nicholas Sparks,
autor de diversos èxits de vendes internacionals.

«Tot tendresa i autenticitat, *Wonder* és un llibre que ens explica com veure la bellesa que hi ha al nostre voltant. M'hi jugo el que vulgueu que us enamoreu de l'Auggie Pullman.»

Rebecca Stead, guardonada
amb el premi Newbery amb *When You Reach Me*.

«Una història preciosa sobre l'amabilitat i el valor. És plena de personatges molt reals i ben desenvolupats, i tots tenen el seu moment brillant. No cal dir que el que més brilla és l'Auggie.»

Clare Vanderpool,
guardonada amb el premi Newbery amb *Moon Over Manifest*.

«*Wonder* és una història increïblement ben explicada sobre la tristesa, l'amor i el valor de la vida humana. En surts amb ganes de ser més bona persona.»

Patricia Reilly Giff, guardonada
en dues ocasions amb el premi d'honor Newbery amb *Lily's Crossing* i
Pictures of Hollis Woods.

«Un llibre realment extraordinari!»

Tom Angleberger, autor del bestseller del *New York Times*
L'estrany cas de l'Origami Yoda

«*Wonder* és un llibre amb un cor tan i tan gran... ens mostra quines criatures tan fràgils que som, tan imperfectes i tan maques. Una novel·la meravellosa d'una meravella d'escriptora!»

Julia Álvarez, autora de
How the García Girls Lost Their Accents

«Una història inoblidable sobre l'amabilitat, el valor i els miracles.»

Kirkus Reviews, llibre destacat

«Una joia resplendent que inevitablement animarà els lectors de totes les edats a ser millors amb els altres i a tractar-los millor. A mi em té el cor robat.»

Trudy Ludwig, lluitadora contra
l'assetjament escolar i autora de *My Secret Bully*,
Confessions of a Former Bully, *Better Than You*, i *Just Kidding*

«Poques vegades una primera novel·la té tant d'èxit com aquesta: és una història excepcional capaç d'obrir els ulls –i els cors– i explicar què et passa quan no pots evitar ser diferent i quan l'únic que vols és ser una cara més entre la multitud.»

Publishers Weekly, llibre destacat

«Palacio fa no solament que sembli fàcil, sinó ple de gràcia, i quan arriba al final el lector no pot fer altra cosa que posar-se dret i aplaudir i sentir que forma part d'aquesta comunitat agitada però bondadosa.»

Booklist, llibre destacat

«Palacio té una traça excepcional per escriure converses realistes i explicar els sentiments i les emocions dels personatges... Un llibre ben escrit i que invita a pensar.»

School Library Journal, llibre destacat

«[*Wonder*] és ple a vessar de possibilitats per provocar el debat a classe, però també ajudarà a entendre moltes coses a qualsevol persona que s'hagi sentit diferent en algun moment... És a dir, a tothom.»

The Bulletin of the Center for Children's Books

L'auGGie i Jo

tres històries WONDER

El capítol del Julian • Plutó • Charlotte

R.J. Palacios

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *Auggie & me*
© R. J. Palacio, 2016
Publicat a Alfred A. Knopf

1a edició: setembre del 2016

© de la traducció, Imma Falcó
© Edicions La Campana
Avenir 49, baixos, 08021 Barcelona, Tel.: 93 453 16 65
info@lacampanaeditorial.com
www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: © Tad Carperter, 2016
Adaptació del disseny de la coberta: zink comunicació

ISBN: 978-84-16863-00-6
Dipòsit legal: B. 16.065-2016
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)
Impressió a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

Introducció

El capítol del Julian

Plutó

Charlotte

«¿Què vol dir ser un nen? És ser una cosa molt diferent de l'home d'avui. És tenir un esperit que brolla encara de les aigües del baptisme; és creure en l'amor, creure en la bellesa, creure en la fe; és ser tan petit que els elfs et poden xiuxiuejar coses a cau d'orella; és convertir carbasses en carruatges i ratolins en cavalls, la baixesa en altesa i el no-res en el tot, ja que cada nen porta una fada padrina a l'ànima; és viure en una closca de nou i creure't que ets el rei de l'espai infinit.»

Francis Thompson, *Shelley*

Introducció

«¿Hi haurà una seqüela de *Wonder*?», pregunta algú del públic.

«No, ho sento», responc jo una mica incòmoda. «Jo crec que no és un tipus de llibre que demani una seqüela. M'agrada pensar que els fans de *Wonder* s'imaginaran cadascú pel seu compte què els pot passar a partir d'ara a l'Auggie Pullman i a la resta de gent del seu món.»

Aquest diàleg, o un de semblant, s'ha reproduït a cada signatura de llibres, cada xerrada o cada sessió de lectura que he fet des que va sortir *Wonder*, el 14 de febrer del 2012. Deu ser la pregunta que més vegades m'han fet. Aquesta i «¿Se'n farà la pel·lícula?» o «¿D'on li va venir la inspiració per escriure *Wonder*?».

I ara resulta que aquí em teniu, escrivint la introducció a un llibre que és, en tots els sentits, un company de viatge de *Wonder*. ¿I com ha estat, això?

Per respondre aquesta pregunta primer he de parlar una mica de *Wonder*. Si us heu comprat aquest llibre o us l'han regalat, és molt probable que ja hagueu llegit *Wonder*, i

per tant no cal que us n'expliqui res. Em limitaré a dir que *Wonder* és la història d'un nen de deu anys que es diu Auggie Pullman, que va néixer amb una malformació craniofacial i que ha de superar els alts i baixos que suposa ser el nen nou de secundària a la Beecher. Aquest viatge el fem a través dels seus ulls i dels d'uns quants personatges més que s'encreuen amb ell en algun moment d'aquest curs tan crucial, i que, a través del seu punt de vista, ajuden el lector a entendre millor el procés d'autoacceptació de l'Auggie. No hi sentim parlar cap personatge que no tingui una història per explicar que ens ampliï la de l'Auggie i no estigui emmarcada temporalment en el curs de cinquè, ni tampoc cap que ens ofereixi una visió tan limitada de l'Auggie que no contribueixi a fer entendre millor el seu personatge. *Wonder* és la història de l'Auggie, al cap i a la fi, des del principi fins al final. Vaig ser molt estricta exigint-me a mi mateixa explicar la seva història d'una manera senzilla i lineal. Si un personatge no feia avançar la història –o explicava una història que transcorria de forma paral·lela o abans o després del que passava a *Wonder*–, no podia tenir veu al llibre.

Però això no vol dir que alguns d'aquests personatges no tinguessin històries interessants per explicar, històries que

expliquessin els motius que tenien per actuar com actua-ven, encara que això no afectés directament l'Auggie.

I aquí és precisament on entra en joc aquest llibre.

Deixem-ho clar d'entrada: *L'Auggie i jo* no és cap seqüela. No reprèn la història a partir del moment on la va deixar *Wonder*. No continua explicant les coses que li passen a l'Auggie Pullman al llarg de secundària. De fet, en aquestes històries l'Auggie és només un personatge secundari.

Aquest llibre és, precisament, una expansió del món de l'Auggie. Les tres històries de *L'Auggie i jo* –*El capítol del Julian*, *Plutó* i *Charlotte*–, totes tres publicades inicialment per separat, estan explicades des de la perspectiva del Julian, el Christopher i la Charlotte, respectivament. Són tres relats completament diferents que expliquen les històries de tres personatges que tenen un paper molt marginal, si és que n'arriben a tenir cap, en les històries dels altres tres. Però sí que tenen una cosa en comú, aquests tres personatges: l'Auggie Pullman. La presència de l'Auggie a les seves vides actua com un catalitzador que els transforma de manera més o menys subtil.

L'Auggie i jo tampoc és una seqüela en el sentit més estricte, perquè no és cap continuació de la història de l'Auggie, tret d'un petit salt endavant al *Capítol del Julian* fins a

les vacances d'estiu de cinquè que tanca la història Julian/Auggie. Però, a part d'això, els lectors no descobriran el que li passa a l'Auggie Pullman a sisè, a batxillerat o més endavant. Us puc assegurar que aquest llibre, l'autèntica seqüela, no s'escriurà mai. I això és bo, nois. Una de les derivades més boniques d'escriure *Wonder* és la increïble quantitat d'històries de ficció que ha generat entre els seus fans. Els mestres l'estan fent servir a classe i estan demanant als seus alumnes que es fiquin a la pell d'algun dels personatges i escriguin el seu propi capítol sobre l'Auggie, la Summer o el Jack. He llegit històries dedicades a la Via, al Justin i a la Miranda. Capítols escrits des del punt de vista de l'Amos, el Miles i el Henry. He llegit un capítol molt emotiu escrit per un nen des del punt de vista de la Daisy.

Però, de totes les històries que he llegit, les més comovedores potser són les dedicades a l'Auggie, amb qui els lectors sembla que se senten molt implicats. Hi ha hagut nens que m'han dit que estan convençuts que de gran l'Auggie serà astronauta. O mestre. O veterinari. Per cert, totes aquestes coses me les diuen amb una autoritat gairebé empírica, i no com si es tractés d'una hipòtesi o una conjectura. Així doncs, ¿qui sóc jo per desmentir-ho? ¿I per què haig d'escriure una seqüela que posi límits a totes aquestes

opcions? L'Auggie, tal com jo ho veig, té un futur brillant i increïble ple d'infinites possibilitats, totes igual de nobles.

Em sento molt afortunada de saber que els lectors de *Wonder* s'hi senten tan propers que fins i tot poden imaginar-se com li anirà la vida a l'Auggie. Sé que són conscients que el fet que decidís que *Wonder* s'acabés en un dia feliç per a l'Auggie no és cap garantia que l'espero una vida feliç. És evident que a mesura que es vagi fent gran haurà d'afrontar molts més reptes dels que ja ha afrontat, amb nous alts i baixos, nous amics, més Julians i més Jacks i, per descomptat, també més Summers. Espero que els lectors, veient com se les ha arreglat l'Auggie en el seu primer curs a la Beecher, amb tots els seus problemes i tribulacions, tinguin la sensació que té el que cal per sortir-se'n de qualsevol cosa que li depari la vida, per plantar cara als reptes que se li plantegin i per aguantar la mirada o riure's dels que se'l quedin mirant. Al seu costat, tant a les verdes com a les madures, tindrà sempre una família impressionant –la Isabel, el Nate i la Via–. «L'única cosa que conec capaç de curar realment la gent és l'amor incondicional», va escriure Elisabeth Kübler-Ross. Deu ser per això que l'Auggie no s'ensorra mai per més mal que li facin els comentaris desconsiderats de la gent que passa pel seu costat o les decisions que

prenen els seus amics. I els seus amics de debò –els que coneixem i els que no veiem– també el defensaran quan calgui.

Al cap i a la fi els lectors de *Wonder* saben que el llibre en realitat no va de les coses que li passen a l'Auggie Pullman. Va de les coses que li passen al món amb l'Auggie Pullman.

I això em torna a portar a aquest llibre, o més ben dit a les tres històries que hi ha a dins de *L'Auggie i jo*.

Quan em van suggerir escriure aquests tres relats, aquestes tres històries *Wonder*, no m'ho vaig pensar dues vegades, sobretot pel Julian, que s'havia convertit en una persona molt odiada entre els seguidors de *Wonder*. Encara ara podreu trobar al Google el «Keep calm and don't be a Julian» que es va inventar la gent per fer els seus propis pòsters admonitoris.

I entenc perfectament que el Julian no caigui gens bé. Fins ara només l'hem vist a través dels ulls de l'Auggie, el

Jack, la Summer i el Justin. És molt desagradable. Té males intencions. Les mirades que li fa a l'Auggie, els malnoms que li posa i els esforços que fa per manipular la resta de companys de classe i posar-los en contra del Jack són una forma de *bullying*. ¿Però d'on li ve tota aquesta ràbia contra l'Auggie? ¿Què li passa al Julian? ¿Per què és tan malparit?

Mentre escrivia *Wonder* jo ja sabia que el Julian tenia una història per explicar. Però també sabia que la seva història de *bullying*, o per ser més exactes la història de per què assetjava l'Auggie, no afectava gaire el relat, i per tant no formava part de *Wonder*. Al cap i a la fi no cal que les víctimes d'assetjament tinguin compassió dels seus turmentadors. Però m'agradava la idea d'explorar el personatge del Julian en un llibre curt i dedicat a ell sol; no per exonerar-lo dels seus actes, ja que el que fa a *Wonder* és reprobable i indefensable, sinó per intentar entendre'l millor. No podem oblidar que el Julian no deixa de ser un nen, encara. S'ha portat molt malament, sí, però això no vol dir necessàriament que sigui un «nen dolent». El que ens defineix com a persones no són els nostres errors. Costa molt, assumir els propis errors. ¿Es redimirà el Julian? ¿Pot redimir-se? ¿Vol fer-ho? Aquestes són algunes de les preguntes que plantejo i responc a *El capítol del Julian*, tot i que també dono unes

quantas pistes de per què el Julian es comporta d'aquesta manera amb l'Auggie.

El segon relat de *L'Auggie i jo és Plutó*. Explicat des del punt de vista de l'amic més antic de l'Auggie, el Christopher, que es va mudar a una altra ciutat uns quants anys abans del que passa a *Wonder*, *Plutó* ens dóna una visió singular de com era la vida de l'Auggie abans d'arribar a la Beecher. El Christopher ha estat sempre al seu costat davant l'adversitat i l'angoixa, en cadascuna de les terribles operacions a què s'ha sotmès, el dia que el Nate Pullman va arribar a casa amb la Daisy i després que els antics amics del barri s'esfumessin de la vida de l'Auggie... Ara que és més gran, el Christopher ha d'afrontar els reptes que suposa ser amic de l'Auggie –les mirades, la reacció terrible dels seus nous amics–. Si de vegades, fins i tot quan tot va rodant, tenim temptacions d'allunyar-nos d'una amistat, quan les coses es posen una mica difícils... I l'Auggie no és l'únic que està posant a prova la lleialtat del Christopher. ¿Aguantarà o ho deixarà córrer?

El tercer relat és *Charlotte*, l'única nena del grupet que va triar el senyor Culet per fer de companys de benvinguda de l'Auggie. A *Wonder* la Charlotte hi té una relació cordial però distant, amb l'Auggie. El saluda amb la mà quan el

veu, no es posa mai del costat dels nens que es porten malament amb ell, decideix ajudar el Jack –encara que ho faci en secret i que no ho sàpiga ningú més–... És una bona nena, això està clar. Però no s'escarrassa gaire per anar més enllà. *Charlotte* aprofundeix en la vida de la Charlotte Cody durant el curs de cinquè a la Beecher, i els lectors veuran que durant aquell curs van passar moltes coses que l'Auggie Pullman no va saber mai: espectacles de dansa, nenes amb mala idea, antigues lleialtats, noves colletes... Aquí surten molt l'Abril, la Ximena, la Savanna, i sobretot la Summer. I és que *Charlotte*, juntament amb *Plutó* i *El capítol del Julian*, explora la vida d'una nena normal quan aquesta vida es veu afectada per unes circumstàncies extraordinàries.

Tant si parlen de l'Auggie i el Julian, de l'Auggie i el Christopher, com de l'Auggie i la Charlotte, les tres històries de *L'Auggie i jo* tracten de la complexitat de l'amistat, la lleialtat i la compassió, però sobretot dels efectes perdurables de l'amabilitat. S'han escrit moltes coses, sobre l'etapa de secundària i la preadolescència i sobre el fet que és una època en què es dona per suposat que els nens han de ser desagradables els uns amb els altres, mentre intenten superar les noves situacions socials que se'ls presenten, moltes vegades sense cap adult que els acompanyi. Però jo els he

vist un costat molt diferent, una tendència a la noblesa i a voler fer bé les coses. Jo crec en els nens i en la seva capacitat il·limitada de cuidar, estimar i intentar salvar el món. No tinc cap dubte que ens portaran a un lloc més tolerant i acollidor per a tots els ocells de l'univers. Per a tots els desemparats i els inadaptats. I per a l'Auggie i jo.

R.J. PALACIO